

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 7, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3096](#) 12-05-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2986](#) 12-05-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2636](#) 28-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2286](#) 14-04-2026

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:4509](#) 13-05-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:2491](#) 06-05-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:4514](#) 24-04-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:4359](#) 23-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2751](#) 22-04-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3361](#) 22-04-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:3840](#) 21-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2755](#) 16-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2754](#) 09-04-2026

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:1795](#) 08-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2762](#) 08-04-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2495](#) 18-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13247](#) 14-10-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:11839](#) 28-05-2025

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2026:67](#) 11-05-2026

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2025:382](#) 22-10-2025

RECHTSPRAAK

Hof bepaalt mondelinge behandeling om te beoordelen of de wijze van procederen door nalatenschapsschuldeiser in strijd met goede procesorde is.

De in 2022 overleden erflaatster heeft haar tien kinderen/geïntimeerden als erfgenamen achtergelaten. De door haar benoemde executeur en afwikkelingsbewindvoerder zijn bij beschikking ontslagen. Op verzoek van een schuldeiser met een recht van hypotheek op de tot de nalatenschap behorende woning is een vereffenaar benoemd. Appellant heeft de kinderen gedagvaard en gevorderd hen te veroordelen tot betaling van € 151.472,01 in verband met vorderingen op de nalatenschap die aan hem zijn gecedeerd. Appellant heeft in oktober 2023 conservatoir beslag gelegd op die woning. In eerste aanleg is appellant niet-ontvankelijk verklaard omdat hij niet duidelijk heeft gemaakt of de kinderen van erflaatster de rechtsopvolgers van erflaatster zijn en of zij aansprakelijk zijn voor de schulden die corresponderen met deze vorderingen. De bedoeling van het hoger beroep is alsnog toewijzing van het gevorderde, waarbij in de memorie van grieven de eis is gewijzigd en appellant vordert dat het hof de zaak terugwijst naar de rechtbank, dan wel zijn vordering op de nalatenschap vaststelt op € 151.472,01. Appellant heeft de dagvaarding aangebracht op 10 september 2024. Tegen de kinderen van erflaatster is verstek verleend. In februari 2025 neemt appellant een akte en meldt dat zich een aantal wijzigingen heeft voorgedaan, te weten de verwerping en beneficiaire aanvaarding door twee erven en de benoeming van de vereffenaar. Appellant verzoekt om schorsing van het geding op grond van artikel 225 lid 1 sub c Rv. Het hof schorst niet, omdat appellant die schorsing niet kan inroepen. Dat kan alleen de partij bij wie de grond voor schorsing is ontstaan, en dat zijn de gedaagden in hoger beroep. Appellant neemt op 25 maart 2025 een memorie van grieven en vermeldt op het voorblad daarvan alle kinderen van erflaatster. Appellant wijzigt zijn eis in hoger beroep jegens de tien kinderen van erflaatster en vordert dat het hof het vonnis van de rechtbank vernietigt en de zaak terugwijst naar de rechtbank dan wel zijn vordering op de nalatenschap van erflaatster vaststelt op € 151.742,01 (art. 4:223 lid 2 BW). In mei 2025 laat appellant de vereffenaar als derde in het geding oproepen om in zijn genoemde hoedanigheid met partijen voort te procederen in de onderhavige procedure. De vereffenaar voert verweer en merkt op dat hij wordt geconfronteerd met een hoger beroep, waarvoor ten laste van de rekening-courant van zijn

onderneming griffierecht in rekening is gebracht van € 2.053, terwijl sprake is van een negatieve nalatenschap. Appellant is in eerste aanleg niet-ontvankelijk verklaard en had de vereffenaar voor de rechtbank moeten dagvaarden en niet in dit hoger beroep. Appellant verzoekt nota bene zelf om de zaak terug te wijzen naar de rechtbank. De rechtsgang die appellant kiest, is in strijd met eisen van een goede procesorde, hij heeft geen (rechts)belang bij zijn vorderingen. Het geheel is voor het hof aanleiding om een mondelinge behandeling te bepalen. De wijze waarop appellant procedeert, roept volgens het hof vragen op. Zo zegt de vereffenaar dat de nalatenschap negatief is en als dat klopt is het de vraag welk belang appellant heeft bij de vaststelling van zijn vordering op de nalatenschap. Verder verlangt het hof dat appellant een afschrift uit het boedelregister overlegt, zodat het kan controleren welke kinderen de nalatenschap van erflaatster hebben verworpen of beneficiair hebben aanvaard. Verder wenst het hof dat appellant de oorspronkelijke akte overlegt waaruit zijn vordering blijkt, alsmede de originele stuitingsbrieven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2636

Zaaknummer: 200.345.587

Rechters: J.H. Lieber, E. de Boer en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter legt erfstelling zo uit dat in weerwil van de letterlijke bewoordingen daarvan de partner van erflaatster enig erfgenaam is.

De in 2024 overleden erflaatster woonde sinds 2008 samen met (verzoeker) A. Tijdens een eerdere relatie met X is uit X (verzoeker) Q geboren. Op dat moment was het voor erflaatster nog niet mogelijk om door erkenning juridisch duomoeder van Q te worden. In haar in 2011 opgemaakte testament benoemt erflaatster A tot enig erfgenaam voor het geval zij ongehuwd en zonder achterlating van afstammelingen overlijdt. Voor het geval die erfstelling geen effect sorteert, benoemt zij Q en de erfgenamen van haar partner tot erfgenamen. Eén maand voor haar overlijden is erflaatster door erkenning juridisch ouder van Q geworden. Verzoekers verzoeken de kantonrechter om op grond van artikel 96 Rv in samenhang met artikel 4:46 BW het testament uit te leggen in die zin dat A enig en algeheel erfgenaam is van erflaatster. Verzoekers geven aan dat A op basis van de letterlijke tekst van het testament geen erfgenaam is omdat afstameling Q is achtergelaten en daarmee de tweede erfstelling van kracht is. Dit is nooit de bedoeling geweest. Het was de bedoeling dat de langstlevende alle tot de nalatenschap behorende vermogensbestanddelen zou verkrijgen en dat Q pas als erfgenaam tot de nalatenschap zou zijn gerechtigd als zowel erflaatster als A niet meer in leven zouden zijn. Een dergelijk verzoek c.q. vordering ziet op de uitleg van een uiterste wilsbeschikking als bedoeld in artikel 4:46 BW en zou volgens de gewone regels van het burgerlijk procesrecht in een dagvaardingsprocedure moeten worden voorgelegd aan de kamer voor andere zaken dan kantonzaken van de rechtbank. In alle zaken die slechts rechtsgevolgen hebben die ter vrije bepaling van partijen staan, kunnen partijen zich echter samen tot een kantonrechter van hun keuze wenden en zijn beslissing invoeren (art. 96 Rv). Naar het oordeel van de kantonrechter voldoet het verzoek aan de eisen van artikel 96 Rv en zij acht zich dan ook bevoegd om over het verzoek te beslissen. De kantonrechter verwijst naar het uitlegarrest van de Hoge Raad van 10 november 2023, ECLI:NL:HR: 2023:153. A heeft verklaard dat een eventuele wetswijziging met betrekking tot de erkenning van een niet-biologisch kind ten tijde van het opmaken van het testament bij de notaris geen onderwerp van gesprek is geweest, en dat de notaris ook niet erop heeft gewezen dat de wet op dit punt mogelijk zou kunnen wijzigen en wat de gevolgen zouden zijn in het geval erflaatster alsdan over zou gaan tot erkenning van Q. Tijdens de mondelinge behandeling heeft A verklaard dat zij in de periode waarin erflaatster al ernstig

ziek was en de erkenning van Q aan de orde was, nog samen naar het testament hebben gekeken. Aangezien onder erfstelling I de naam van A was vermeld, gingen zij ervan uit dat ook na de erkenning zou gelden dat A erfgenaam zou zijn. Gezien de vermeldingen onder erfstelling II en III gingen zij er ook van uit dat – na een overlijden van A – Q en de familie van A erfgenaam zouden zijn. Dit betekent dat de kantonrechter de vraag of erflaatster met de uiterste wil ook de door de erkenning gewijzigde verhoudingen kennelijk wilde regelen, ontkennend beantwoordt. Het oordeel dat aan het testament geen rechten kunnen worden ontleend, zoals is gebeurd in de zaak die heeft geleid tot het arrest van de Hoge Raad van 10 november 2023, is in deze zaak echter niet op zijn plaats. Dat zou namelijk ertoe leiden dat het wettelijk versterkerrecht van toepassing is. Daarmee worden de verhoudingen die erflaatster door middel van het testament kennelijk wenste te regelen tussen A, Q en de vader en de broers van A als erfgenamen echter niet geregeld. Daar komt bij dat de verhoudingen die erflaatster wenste te regelen sowieso niet zorgvuldig, en zelfs onjuist, in het testament zijn neergelegd. Gelet op de manier waarop erfstelling I is geformuleerd, kan de kantonrechter immers niets anders concluderen dan dat het testament de verhoudingen die erflaatster wenste te regelen feitelijk alleen regelt in het geval zij ten tijde van haar overlijden geen afstammelingen zou hebben en ongehuwd zou zijn en geen geregistreerd partnerschap zou zijn aangegaan. Dit brengt mee dat de uitleg van het testament aan de hand van de maatstaf van artikel 4:46 lid 1 BW tot de slotsom leidt dat het testament in zoverre geen ‘duidelijke zin’ heeft als bedoeld in artikel 4:46 lid 2 BW (HR 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY2595). De kantonrechter houdt bij de uitleg van het testament daarom rekening met de verklaringen van erflaatster die zij buiten het testament heeft afgelegd. Verzoekers hebben allemaal stellig en eenduidig verklaard dat zij heeft gezegd dat zij A verzorgd wilde achterlaten en dat dat voor haar betekende dat A als langstlevende in alle gevallen, ongeacht of erflaatster Q wel of niet heeft erkend en ongeacht of erflaatster en A wel of niet zouden zijn getrouwd dan wel een geregistreerd partnerschap zouden zijn aangegaan, haar enig erfgenaam zou zijn en dat pas na A’s overlijden Q en de familie van A als erfgenaam in beeld zouden komen. Dit alles brengt mee dat de kantonrechter de eerste erfstelling in weerwil van de letterlijke bewoordingen daarvan, zo uitlegt dat A enig erfgenaam is van erflaatster.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13247

Zaaknummer: 11729782 \ OV VERZ 25-27

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank beoordeelt pinopnames en pinbetalingen gedaan tijdens leven van moeder en stelt vast dat de nalatenschap deswege een vordering heeft op een kind.

Deze procedure heeft betrekking op de afwikkeling en de verdeling van de nalatenschap van de moeder van partijen. De vier erfgenamen, namelijk eisers en gedaagde, zijn het niet eens over de verdeling. Eiser 1 heeft als executeur bij de afwikkeling van de nalatenschap de hulp ingeroepen van een notaris. Eisers stellen als uitgangspunt voor de onderbouwing van hun vordering op gedaagde dat er ten overstaan van de notaris een afspraak met gedaagde tot stand is gekomen. Volgens hen is de strekking van die afspraak dat gedaagde heeft erkend dat zij een aanzienlijk bedrag aan de nalatenschap heeft onttrokken en dat zij ermee heeft ingestemd om dit bedrag te beschouwen als voorschot op haar erfdeel uit de nalatenschap. Gedaagde heeft echter in haar verweer bij antwoord betwist dat zij een dergelijke erkenning heeft gedaan en dat een dergelijke afspraak is gemaakt. De rechtbank kan echter niet uitgaan van de door eisers gestelde afspraak. De afspraak is namelijk niet schriftelijk vastgelegd en gedaagde betwist uitdrukkelijk dat zij een dergelijke afspraak heeft gemaakt. Gedaagde erkent dat zij ná het overlijden van moeder geldopnames heeft gedaan van de bankrekeningen van moeder ten behoeve van haarzelf. Dat betekent dat zij daarmee erkent dat de nalatenschap in elk geval voor een deel van het door eisers gestelde bedrag een vordering op haar heeft. Gedaagde betwist echter dat zij betrokken was bij de geldopnames die plaatsvonden in de periode vóór het overlijden van hun moeder. De rechtbank volgt haar hierin niet. Op de mondelinge behandeling heeft gedaagde slechts verklaard dat ze die opnames vreemd vindt en ze suggereert dat anderen dat zouden hebben gedaan. Dat verweer is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende in het licht van haar betrokkenheid bij het leven van moeder. Gedaagde heeft immers zelf aangevoerd dat zij (samen met haar partner) nauw betrokken was bij de zorg voor haar moeder, bijvoorbeeld door klusjes in huis te doen, voor moeder te koken en boodschappen voor haar te doen. Zij erkent dat zij die boodschappen betaalde met de pinpas van moeder. Verder is van belang dat tussen partijen vaststaat dat eisers in die periode op grote afstand van moeder woonden. Die omstandigheid maakt het niet direct aannemelijk dat zij bij de geldopnames betrokken zouden zijn. Het had daarom op de weg van gedaagde gelegen om een nadere toelichting te geven op de door haar veronderstelde mogelijke

betrokkenheid van haar broer en zussen bij het opnemen van geldbedragen. Daarnaast vindt de rechtbank het volgende van belang. Naar het oordeel van de rechtbank ligt het patroon van de geldopnames ná overlijden in het verlengde van de opnames vóór overlijden. Over de pinbetaling overweegt de rechtbank dat, hoewel vaststaat dat gedaagde met de pinpas van moeder boodschappen heeft betaald, dat niet genoeg is om aan te nemen dat dit onrechtmatig is geweest. Anders dan bij de pinopnames van grote bedragen, gaat het hier ook niet om bedragen die vanwege de omvang en onverklaarbaarheid al ongebruikelijk zijn, maar om een optelsom van op zichzelf te rechtvaardigen pintransacties in supermarkten en andere winkels. Om onrechtmatig handelen aan te nemen, zou moeten vaststaan dat gedaagde deze betalingen tegen de wil van moeder heeft gedaan. Dat is echter niet komen vast te staan. De rechtbank stelt verder vast dat niet kan worden vastgesteld dat de auto van moeder aan gedaagde is geschonken. Met inachtneming van het voorgaande stelt de rechtbank vervolgens de verdeling van de nalatenschap vast.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:2491

Zaaknummer: C/08/333817 / HA ZA 25-176

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-opeisbaarheidsclausule heeft beperkt effect door klein erfdeel langstlevende en omdat de goederen niet aan hem zijn toegedeeld.

Erflater heeft zijn partner (gedaagde) en hun gezamenlijke kind voor resp. 1/1000^e en 999/1000^e tot erfgenamen benoemd en een kind uit een eerdere relatie (eiseres) onterfd. Eiseres heeft een beroep gedaan op haar legitieme portie. In het testament is bepaald dat die pas opeisbaar is na het overlijden van de partner. In geschil is of de legitieme portie opeisbaar is voor zover deze niet ten laste van de partner/gedaagde komt. Eiseres stelt dat deel dat ten laste komt van gedaagde op grond van artikel 4:82 BW pas opeisbaar is bij haar overlijden. In het testament is verder – onder F – bepaald dat de nalatenschap moet worden verdeeld als ware de wettelijke verdeling van toepassing. Erflater lijkt hiermee de wettelijke verdeling van toepassing te hebben willen verklaren, maar met eiseres is de rechtbank van oordeel dat dat niet mogelijk is nu erflater en gedaagde niet gehuwd en geen geregistreerd partners waren. De notaris heeft in een e-mail aangegeven dat het testament een quasi-quasi wettelijke verdeling bevat. De rechtbank overweegt dat de bedoeling van erflater gezien de tekst van het testament en de informatie van de notaris volstrekt helder is. De rechtbank is echter van oordeel dat bedoelde zogenoemde quasi-quasi wettelijke verdeling niet tot stand kan worden gebracht door enkel het opnemen van de bepaling onder F. Daarvoor moet de wettelijke verdeling immers worden nagebootst. In het testament is echter in het geheel geen invulling gegeven aan de quasi-quasi wettelijke verdeling. Dit betekent dat de bepaling onder F geen effect sorteert. Dit leidt ertoe dat aan gedaagde op grond van het testament niet de goederen van de nalatenschap kunnen worden toebedeeld onder de verplichting de schulden te voldoen. Omdat gedaagde voor 1/1000ste deel erfgenaam is, komt op grond van het testament 1/1000ste deel van de legitieme portie van eiseres ten laste van gedaagde in de zin van artikel 4:82 BW. Daarmee wordt het in de samenlevingsovereenkomst van erflater en gedaagde opgenomen verblijvensbeding relevant krachtens welk beding – als de overeenkomst eindigt door overlijden van een van de partijen – alle gemeenschappelijke goederen en schulden verblijven aan de andere partij. Eiseres heeft ter zitting op de vraag hoe haar stelling met betrekking tot de opeisbaarheid zich verhoudt tot die bepaling uit de samenlevingsovereenkomst geantwoord dat gedaagde zich hierop niet heeft beroepen, hetgeen juist is. Eiseres heeft de samenlevingsovereenkomst echter echter zelf in het geding gebracht zodat die onderdeel

uitmaakt van de processtukken en de rechtbank daar kennis van heeft genomen. De rechtbank ziet zich nu voor het probleem gesteld dat zij de vraag welk deel van de legitimaire vordering ten laste van gedaagde komt wellicht niet kan beantwoorden zonder daarbij het verblijvensbeding te betrekken. Gedaagde heeft zich weliswaar in deze procedure niet op het verblijvensbeding beroepen, maar nu de rechtsgevolgen daarvan van rechtswege intreden, kan de rechtbank hieraan niet zonder meer voorbijgaan. Nadat de rechtbank voor de volledigheid nog op het bepaalde in artikel 4:126 lid 2 onder a BW jo. artikel 4:129 BW heeft gewezen stelt de rechtbank partijen in de gelegenheid zich hierover uit te laten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2495

Zaaknummer: C/03/345710 / HA ZA 25-418

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door erflater overgemaakte bedragen waren geen lening, maar schenkingen bedoeld om zijn broer en niet diens bv te bevoordelen.

Appellanten zijn de erven van hun in 2022 overleden vader. Geïntimeerde is de broer van vader. Appellanten vorderen de veroordeling van geïntimeerde tot terugbetaling van een lening ad € 295.000. De rechtbank oordeelde dat appellanten zijn geslaagd in hun bewijs dat de betalingen door vader van in totaal € 295.000 geen schenkingen, maar een geldlening betrof. Anders dan appellanten stelden, is geïntimeerde volgens de rechtbank wel geslaagd in het bewijs dat niet hij, maar zijn bv de ontvanger van de gelden was. Het hof vindt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat appellanten op voorhand zijn geslaagd in het bewijs van de door hen gestelde geldlening gezien de gemotiveerde betwisting door geïntimeerde. Kort en goed was volgens de rechtbank relevant dat vader in de echtscheidingsprocedure van zijn toenmalige echtgenote/moeder van appellanten de betalingen herhaaldelijk een lening aan zijn broer heeft genoemd. Het hof geeft aan dat geïntimeerde de stelling gemotiveerd betwist onder andere door te wijzen op het feit dat na 2017 geen lening meer in de IB-aangiften van vader is opgenomen, de betalingen zijn gedaan aan zijn bv, de betalingen schenkingen waren en dat hij niet is gebonden door wat vader zelf in de echtscheidingsprocedure heeft gezegd of in zijn belastingaangifte heeft opgenomen. Voor het hof is duidelijk dat vader geïntimeerde wilde helpen en dat hij dus geïntimeerde (indirect via de bv) wilde bevoordelen. Nu voor het hof vaststaat dat geïntimeerde de ontvanger van de betalingen is geweest, resteert de vraag of het hier ging om een lening of een schenking. In dat kader geeft het hof aan dat de verklaringen dat vader de betaling een lening heeft genoemd (o.m. in de scheidingsprocedure), niet overtuigen nu deze geen betrekking hebben op de rechtstreekse relatie tussen vader en geïntimeerde. Uit niets blijkt dat er tussen vader en geïntimeerde afspraken zijn gemaakt over terugbetaling van het betaalde bedrag. Geïntimeerde heeft verklaard de betaling als schenking te hebben gezien. Het hof oordeelt dat appellanten niet zijn geslaagd in het bewijs dat het ging om een geldlening en dat, gezien de verklaringen, het aannemelijk is dat het een schenking betrof. Daarbij merkt het hof nog op dat als het geldbedrag inderdaad een lening had betroffen, het voor de hand had gelegen dat het ook op papier zou zijn gezet.

Net als de rechtbank wijst het hof de vordering af. Wel beslist het hof in afwijking van de rechtbank dat vader de gelden niet aan het bedrijf van geïntimeerde (een bv), maar aan geïntimeerde heeft geschonken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2286

Zaaknummer: 200.352.928/01

Rechters: K.H.P. Selcraig, O.E. Mulder en L. van Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel de mede-erfgenaar het legaat van de woning heeft verworpen, krijgt hij laatste gelegenheid deze op korte termijn over te nemen.

Erflaatster heeft partijen (zes eisers en gedaagde) als erven achtergelaten. Aan gedaagde heeft zij een woning gelegateerd onder de verplichting de waarde daarvan in te brengen in de nalatenschap. Kort en goed heeft de kantonrechter uiteindelijk op verzoek van eisers gedaagde een termijn gesteld waarbinnen hij moet aangeven of hij het legaat aanvaardt of verwerpt. Gedaagde geeft daarop in januari 2023 aan het legaat te verwerpen. Vervolgens is namens partijen nog overleg gevoerd over de waarde van de woning en de wijze waarop gedaagde de woning overgedragen kan krijgen, maar dat heeft niet geleid tot overdracht van de woning aan gedaagde. Thans vorderen de overige erven dat bepaald wordt dat de woning in het kader van de verdeling van erflaatsters nalatenschap moet worden verkocht. De rechtbank stelt vast dat gedaagde het legaat heeft verworpen. Dat hij zich destijds niet heeft laten bijstaan door een advocaat en daardoor naar hij nu stelt niet duidelijk aan de kantonrechter kenbaar heeft gemaakt wat hij wilde, maakt dat niet anders. De rechtbank stelt verder vast dat er in 2020 wel een (vrij summiere) afspraak tussen partijen is gemaakt dat gedaagde de woning kon overnemen tegen betaling van € 205.000, maar is van oordeel dat de overige erfgenamen zich door de gang van zaken (het niet regelen van de financiering door gedaagde), het tijdverloop sinds 2020 en het verwerpen door gedaagde van het legaat redelijkerwijs op het standpunt hebben kunnen stellen dat die afspraak is komen te vervallen, althans dat gedaagde in redelijkheid geen nakoming meer kan verlangen van die regeling. Duidelijk is dat de overige erfgenamen vinden dat de afwikkeling van de nalatenschap (en met name de vraag wat er met de woning dient te gebeuren) te lang duurt en dat zij de termijn waarop een gezamenlijke taxatie kan plaatsvinden te lang vinden. Daar staat tegenover dat gedaagde de woning nog steeds toebedeeld wil krijgen. De rechtbank begrijpt enerzijds dat de overige erfgenamen vinden dat zij gedaagde inmiddels genoeg gelegenheid hebben gegeven om een financiering te regelen en dat zij lang genoeg hebben gewacht. Anderzijds is duidelijk dat gedaagde die de grond met varkensstallen naast de woning in eigendom heeft belang heeft bij toedeling van de woning aan hem. Ook begrijpt de rechtbank dat de overige erfgenamen op zich geen bezwaar hebben tegen toedeling aan hem, mits de overdracht op redelijk korte termijn kan plaatsvinden. De rechtbank vindt dat toedeling van de woning aan gedaagde voor de hand ligt

gelet op de bestemming van de woning die, zo begrijpt de rechtbank, niet kan worden gewijzigd zolang gedaagde zijn varkensstallen exploiteert. Gedaagde wordt dan ook een laatste keer in de gelegenheid gesteld om de woning toebedeeld te krijgen voordat de woning aan derden te koop wordt aangeboden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3361

Zaaknummer: 453333

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris heeft voldoende uitgelegd waarom geen beëdigde tolk was ingeschakeld bij passeren testament van testateur die Nederlands niet voldoende machtig was.

Vader van klagers is in 2025 overleden. Erflater was de Nederlandse taal niet voldoende machtig en was analfabeet en had gezondheidsproblemen. Hij stond onder meer onder behandeling bij een cardiologiecentrum (in ieder geval sinds 2016) en maakte de laatste jaren van zijn leven meerdere cerebrovasculaire accidenten door. In januari 2021 heeft de notaris ten behoeve van erflater een levenstestament en een testament gepasseerd. In het testament zijn klagers en de overige kinderen van erflater onderfd en is een kleinzoon tot enig erfgenaam benoemd. Klagers stellen dat erflater analfabeet was en slechts zeer beperkt Nederlands sprak. Hij communiceerde voornamelijk in het Berbers (Tamazigt) en sprak slechts een klein beetje Arabisch. Door de afwezigheid van een professionele tolk Berbers kon erflater de inhoud van het testament waarschijnlijk dus niet overzien of begrijpen, aldus klagers. De notaris stelt dat er op grond van artikel 42 Wna geen wettelijke verplichting bestaat tot gebruikmaking van een beëdigde tolk. De notaris heeft advies bij de KNB ingewonnen en volgens dat advies mag een notaris ook zelf als tolk optreden indien hij een bepaalde taal voldoende spreekt. De notaris stelt verder dat het Marokkaans-Arabisch zijn moedertaal is. Tijdens de twee afspraken met erflater op het kantoor van de notaris – de afspraak waarbij de wensen van erflater in kaart werden gebracht en de passeerafspraak – heeft de notaris moeiteloos met erflater in die taal kunnen communiceren. Er was sprake van een vloeiend gesprek over verschillende onderwerpen en erflater maakte zelfs grapjes in die taal. Erflater heeft niet gekozen voor een toelichting in het Berbers, terwijl er wel een medewerker op het kantoor van de notaris werkzaam is die een toelichting in het Berbers had kunnen verschaffen. Deze medewerker is ook even binnen geweest bij de eerste afspraak om deze vraag voor te leggen aan erflater. Omdat erflater de Nederlandse taal wel enigszins maar niet voldoende machtig was, heeft de notaris de akte verleden in het Nederlands maar gekozen voor een extra vertolking. Met betrekking tot de vertolking heeft de notaris het volgende in de akte opgenomen: “Ten slotte verklaar ik, notaris, dat mede in verband met het bepaalde in artikel 42 van de Notariswet en in verband met het feit dat de comparant de Nederlandse taal niet voldoende machtig is, ik hem de zakelijke inhoud van de akte tevens in de Arabische taal (Marokkaans dialect) heb

opgegeven en toegelicht. De comparant heeft mij medegedeeld de zakelijke inhoud en strekking van deze akte volledig te hebben begrepen, in te stemmen met de inhoud en de rechtsgevolgen van deze akte en in te stemmen met het feit dat deze akte in de Nederlandse taal is opgesteld en de toelichting/uitleg mede in het Arabisch (Marokkaans dialect) is gegeven.” De tuchtrechter overweegt dat de notaris uitgebreid beschreven heeft hoe de communicatie met erflater verlopen is en in welke taal hij het testament heeft toegelicht. Bovendien heeft de notaris zich er telkens van vergewist dat erflater goed begreep wat er besproken werd tijdens de afspraken en wat er in het testament stond. De notaris heeft dit vervolgens ook vastgelegd in de akte. Naar het oordeel van de kamer hebben klagers daartegenover onvoldoende inzichtelijk gemaakt waarom erflater het testament taalkundig niet (voldoende) heeft kunnen begrijpen. Daarnaast volgt de kamer het verweer van de notaris dat een beëdigde tolk niet vereist is. Klagers hebben verder onvoldoende aangevoerd ter onderbouwing van hun stelling dat de bij de notaris bekende (gezondheids)omstandigheden van erflater aanleiding hadden moeten zijn om verder onderzoek naar de wilsbekwaamheid van erflater te doen. Daarnaast is het testament ruim voor het overlijden van erflater gepasseerd en achtten klagers erflater kort na het passeren van het testament blijkbaar wel in staat tot het verrichten van een andere rechtshandeling. Klagers hebben onvoldoende onderbouwd waarom de notaris met de gesprekken onder vier ogen niet heeft gewaarborgd dat erflater zijn wil op onafhankelijke wijze aan de notaris heeft kunnen overbrengen. Ten slotte heeft de notaris voldoende inzichtelijk gemaakt, binnen de grenzen van zijn geheimhouding, hoe het testament tot stand is gekomen. De klacht ten aanzien van het testament is daarom ongegrond.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:TNORARL:2026:4

Zaaknummer: C/05/452755 KL RK 25-89

Rechters: M.J.C. van Leeuwen, T.P. Hoekstra en H.R. Grievink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks ruimschootstoereikendverklaring staat onvoldoende vast dat belangen nalatenschapsschuldeisers niet worden geschaad bij uitkering opeisbare legaten.

Erflater was de echtgenoot van eiseres en de vader van de drie gedaagden. Erflater heeft eiseres een/eenhonderdduizendste en de drie kinderen voor het restant tot erfgenaam benoemd. Erflater heeft aan eiseres gelegateerd: een woning, zijn recht op een oudedagsverplichting en € 20.000. Verder heeft vader onder meer geldbedragen aan de dochter van eiseres en aan zijn (klein)kinderen gelegateerd. Gedaagden zijn benoemd tot executeur en hebben de benoeming aanvaard. Gedaagden hebben een bedrag van € 15.000 van het geldlegaat uitgekeerd aan eiseres. Eiseres heeft beneficiair aanvaard waarna gedaagden de ruimschoots toereikend-verklaring hebben afgelegd. Tot de nalatenschap behoort verder nog een tweede woning en de aandelen van een drietal bv's van wie er 1 een in rechte vastgestelde schuld heeft van meer dan € 1,3 miljoen aan X. Eiseres vordert in kort geding o.m. afgifte van de legaten. Eiseres stelt opeisbare vorderingen te hebben op de nalatenschap en dat gedaagden een ruimschootsverklaring hebben afgegeven. Gedaagden vertegenwoordigen rechtsgeldig de nalatenschap en hebben de taak om de schulden van de nalatenschap, waaronder het legaat, te voldoen. Gedaagden willen het legaat niet uitkeren in verband met genoemde schuld van een van de bv's aan X. Eiseres geeft aan dat een schuld van een vennootschap geen schuld van de nalatenschap is. Hooguit kan het zijn dat de aandelen van de vennootschap geen waarde hebben. Gedaagden vrezen verder voor bestuurdersaansprakelijkheid. Eiseres meent dat de erfenis ruimschoots voldoende is om de schulden te voldoen, of zij trekken de ruimschootsverklaring in. Gedaagden kunnen niet enerzijds weigeren om het legaat uit te keren omdat de erfenis mogelijk niet ruimschoots voldoende is en anderzijds voor het overige wel beheershandelingen blijven uitoefenen. De vorderingen worden afgewezen omdat onvoldoende vast is komen te staan dat het belang van X en andere schuldeisers van de nalatenschap niet wordt geschaad als de legaten worden uitgekeerd. Er is niet slechts sprake van een schuld van de nalatenschap als deze al in rechte is vastgesteld of als erflater al voor overlijden formeel aansprakelijk was gesteld. X heeft een in rechte vastgestelde vordering op die bv. X heeft weliswaar de nalatenschap nog niet aansprakelijk gesteld, maar wil die potentiële vordering kennelijk ook nog niet laten vallen.

Als vastgesteld zou worden dat X een vordering heeft op grond van bestuurdersaansprakelijkheid van erflater, is de vordering op grond van artikel 4:182 BW jo. 4:184 BW een vordering op de nalatenschap. Hoewel de vordering nog niet is ingediend of vastgesteld, kan deze vordering daarom niet buiten beschouwing worden gelaten bij de vraag in dit kort geding of het legaat van eiseres uitgekeerd kan worden. Bovendien staat het onvoldoende vast wat de omvang van de nalatenschap is en of alle schuldeisers die voorrang hebben op eiseres betaald kunnen worden. Gedaagden zijn daarom niet verplicht om het legaat uit te keren. Volgens de voorzieningenrechter betekent dit niet dat eiseres geen enkele mogelijkheid heeft om op te komen tegen het handelen van gedaagden. Maar daarvoor zou eiseres van andere wettelijke opties gebruik moeten maken waarbij bij de beoordeling de belangen van de overige schuldeisers ook in acht worden genomen. De voorzieningenrechter noemt als voorbeeld een verzoek om vereffening of verzoeken om ontslag van de executeurs. Verder is volgens de voorzieningenrechter het belang van eiseres ook niet zodanig spoedeisend dat een belangenafweging meebrengt dat haar belang boven het belang van de schuldeisers gaat. De voorzieningenrechter begrijpt dat partijen erbij gebaat zouden zijn als zij aanwijzingen zouden krijgen ten aanzien van een aantal geschilpunten dat hen verdeeld houdt. De voorzieningenrechter begrijpt dat het gaat om de vragen of gedaagden bevoegd zijn om de tweede woning te verkopen en de gelegateerde woning aan eiseres over te dragen, of die bevoegdheid met terugwerkende kracht vervalt als blijkt dat de ruimschootsverklaring onterecht is afgegeven, of de ruimschootsverklaring terecht is afgegeven als de nalatenschap alle schuldeisers met uitzondering van de legatarissen kan voldoen (overlegatering) en of de rente uit de potentiële vordering van X die open is gevallen na het overlijden van erflater tot schulden van de nalatenschap behoort (in het geval dat de vordering tot de schulden van de nalatenschap zou behoren). De voorzieningenrechter kan echter niet op voorhand uitsluitel geven over deze punten. Diverse punten betreffen kwesties waarover in de literatuur verschillend wordt gedacht. Een rechtszaak, en nog minder een kort geding, leent zich er niet voor om partijen van advies te voorzien hoe zij aansprakelijkheid, waar het uiteindelijk om gaat, met zekerheid kunnen voorkomen. In het kader van geschiloplossing kan een rechter zijn gezichtspunten delen. Maar in deze zaak betreffen het juridische vraagstukken die voor de in deze zaak voorliggende vorderingen niet beantwoord hoeven worden en ook niet eenvoudig beantwoord kunnen worden. Bovendien hebben de vragen ook betrekking op belangen van schuldeisers die niet betrokken zijn bij deze procedure.

In algemeenheid wordt door de voorzieningenrechter het volgende opgemerkt. Als de notaris alleen niet zijn ministerie wil verlenen omdat hij op basis van de vordering van X een risico ziet dat de ruimschootsverklaring onterecht is afgegeven, is het aannemelijk dat de ruimschootsverklaring ingetrokken moet worden. Er moet dan worden vereffend. De onzekerheid over de vordering (inclusief de vraag of de vervallen rente tot de vordering

behoort) brengt met zich dat de gedaagde) kennelijk, zolang er geen zekerheid is over de vordering (inclusief rente), niet kunnen aantonen dat de nalatenschap ruimschoots voldoende is/blijft om alle schulden inclusief de volledige schuld van X te voldoen. Anders zou er immers geen risico zijn dat de ruimschootsverklaring achteraf wordt ingetrokken als gevolg van de vordering van X. Gedaagden hebben in de laatste akte nog aangevoerd dat alleen de legaten verminderd moeten worden als de vordering van X betaald moet worden uit de nalatenschap en dat zij daarom in elk scenario in functie kunnen blijven. Ook over deze situatie wordt in de literatuur verschillend gedacht. In ieder geval in relatief eenvoudige zaken waarbij geldlegaten enigszins verminderd moeten worden of legatarissen instaan voor de schulden wordt aangenomen dat de taak van de executeur niet direct vervalt. In dit geval betreft het echter geen eenvoudige zaak (meer) omdat X, zelfs na een jaar overleg, geen uitsluit wil geven. Tegelijkertijd willen noch de notaris noch gedaagden de legaten zonder meer uitkeren omdat zij denken dat gedaagden/de erfgenamen/legatarissen misschien dan aansprakelijk of onbevoegd zullen zijn. Vereffenen lijkt in deze situatie daarom de meest gereede oplossing, ongeacht de vraag of gedaagden daartoe verplicht zijn. Uiteindelijk is het ook de taak van gedaagden als executeur om tijdig duidelijkheid te krijgen van X om uit de impasse te komen. Door vereffening komt er duidelijkheid over de vordering van X en is er voor gedaagden meer waarborg dat de schuldeisers niet benadeeld worden en minder risico dat de schuldeisers zich willen verhalen op de nalatenschap/gedaagden/erfgenamen/legaten als deze worden uitgekeerd. Bovendien hoeven partijen dan ook geen antwoord te hebben op alle principiële vraagstukken die hen op dit moment verdeeld houden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:3840

Zaaknummer: 443993

Rechters: D. Vergunst

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank geeft spoorboekje voor verdeling van tot nalatenschap behorend onverdeeld aandeel in een woning die mede aan een andere erfgenaam toebehoort.

Eiser en gedaagde zijn de erven van hun in 2022 overleden moeder. Moeder heeft gedaagde tot executeur benoemd. Tot de nalatenschap behoort een pand, waarvan moeder tijdens leven 25/57^e aan gedaagde heeft overgedragen. Eiser is in het verleden niet-ontvankelijk verklaard in door in kort geding ingestelde vorderingen, omdat gedurende de executele eiser niet zonder toestemming van de executeur/gedaagde in rechte mag optreden voor de nalatenschap. In een daaropvolgende procedure is gedaagde ontslagen als executeur omdat er een zodanig ernstig wantrouwen is ontstaan, dat gedaagde daardoor niet (langer) kon functioneren als executeur-testamentair. Eiser stelt in onderhavige procedure een groot aantal vorderingen in. Die vorderingen zien – samengevat – op de verdeling van de nalatenschap en de vraag hoe om te gaan met het onverdeelde nalatenschapsaandeel in de woning. Interessant is dat de rechtbank – anders dan eiser stelt – gedaagde niet niet-ontvankelijk acht in de door haar ingestelde tegenvorderingen. Eiser geeft aan dat gedaagde niet tegelijk met haar conclusie van antwoord heeft ingesteld, zoals wel had moeten. De rechtbank stelt voorop dat op grond van artikel 137 Rv een tegenvordering dadelijk bij het antwoord moet worden ingesteld. Is dit niet het geval dan moet de eiser niet-ontvankelijk worden verklaard in diens vordering. De achtergrond hiervan is dat de vordering en de tegenvordering tegelijk moeten worden behandeld. Onder de omstandigheden van dit geval is gedaagde wel ontvankelijk in haar vordering. Doorslaggevend is dat gedaagde op het moment van concluderen over de vordering van eiser, nog executeur was van de nalatenschap en (naar haar zeggen) de afwikkeling van de nalatenschap nog in de fase van de (lichte) vereffening was. Zij stelde zich toen terecht op het standpunt dat de rechtbank daarom niet de verdeling kon vaststellen op vordering van eiser. Gedaagde is door de kantonrechter nadien ontslagen als executeur en het is gebleken dat de vereffening is afgerond. Dat wil zeggen, gedaagde heeft een opstelling gemaakt van de baten en schulden van de nalatenschap en zij heeft schulden afgelost (onder andere betaling van legaten). De kantonrechter heeft ook vastgesteld dat het beheer van de boedel door de executeur in verband met haar taken niet meer nodig was. De nalatenschap kan dus eerst nu worden verdeeld. Aangezien in de vordering en in de tegenvordering de verdeling van de

nalatenschap wordt gevorderd, is met de behandeling van de vordering inhoudelijk ook de tegenvordering behandeld en is dus materieel sprake van gelijktijdige behandeling. Hierdoor is geen procesrechtelijk of ander belang van eiser geschonden en is hij niet in zijn verdediging tegen de tegenvordering geschaad. Ook is daardoor de procesgang niet of nauwelijks vertraagd en heeft eiser volgens de wettelijke regels zijn verweren tegen de tegenvordering kunnen aanvoeren. Volgens eiser is gedaagde ook niet-ontvankelijk in haar vordering, omdat zij geen belang heeft bij die vordering. Gedaagde had kunnen volstaan met een eigen voorstel tot verdeling van de nalatenschap omdat hij de verdeling al vordert in conventie. Ook dit verweer slaagt niet. Dat geen belang bij de vordering bestaat, mag niet te snel worden aangenomen. Zo'n oordeel ontnemt de eiser(es) immers alle mogelijkheden om de vordering door de rechter beoordeeld te zien. Over het algemeen kan dan ook worden verondersteld dat iemand voldoende belang heeft. Dat eiser al eenzelfde soort vordering in conventie heeft ingesteld, maakt dat in dit geval niet anders. Eiser heeft immers de mogelijkheid zijn vordering tijdens de procedure te wijzigen of in te trekken. Daarbij komt dat de gevorderde verdelingen vergezeld gaan van nevenvorderingen. Daarmee is het belang van gedaagde bij een eigen vordering tot verdeling gegeven en is gedaagde dus ontvankelijk in haar vordering in reconventie. Volgens de rechtbank spitst het geschil zich toe op de verdeling van het pand. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde nog de kans moet krijgen om te onderzoeken of zij de uitkoop van het aandeel van eiser kan financieren via haar subsidiair voorgestelde route. In de beslissing wordt een spoorboekje gegeven voor het geval dat gedaagde eiser kan uitkopen en voor het geval zij dat niet kan. In het kader van de waardebepaling geeft de rechtbank aan dat gedaagde onvoldoende omstandigheden heeft aangevoerd die maken dat toepassing van de hoofdregel – marktwaarde tijdstip verdeling – voor de waardebepaling naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. De wens van erflaatster en de omstandigheid dat gedaagde en haar dochter gehecht zijn aan het pand zijn niet genoeg. Bij dit oordeel speelt mee dat gedaagde met haar aandeel in de nettoverkoopopbrengst een andere woning kan kopen, ook binnen Amsterdam. Het financiële belang van de nalatenschap (en daarmee de deelgenoten) om uit te gaan van de marktwaarde weegt zwaarder. In de jurisprudentie wordt de redelijkheid en billijkheid wel toegepast om onder matiging van een waarde een erfgenaam na overlijden in de woning te laten blijven wonen, maar die voorbeelden gaan op bij een langstlevende partner die de mogelijkheid van voortzetting van bewoning moet krijgen en niet in de verhouding tussen twee kinderen van de erflater, die beide erfgenaam zijn.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:4509

Zaaknummer: 757828 / HA ZA 24-1124

Rechters: C.M.E. de Koning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kortgedingrechter verleent machtiging tegeldemaking nalatenschapswoning omdat eerder tot meewerken aan verkoop veroordelend vonnis niet is nagekomen.

Erflaatster is op 1948 in Aruba overleden. Tot haar nalatenschap behoort de eigendom van een tweetal percelen met daarop een woonhuis. Een van de percelen betreft een berm en deel van de weg en grenst aan en vormt één geheel met perceel met het woonhuis. Eiser en de 61 gedaagden zijn gezamenlijk de deelgenoten in de nalatenschap van de erflaatster. Omdat tussen de deelgenoten geen overeenstemming kon worden bereikt over de wijze van verdeling van de nalatenschap, hebben eiser en een aantal deelgenoten zich in het jaar 2017 tot het Gerecht gewend. Het gerecht gelastte de verdeling door verkoop en levering van het onroerend goed, veroordeelde gedaagden voor de notaris te verschijnen en mee te werken met de eigendomsoverdracht aan de kopers voor de koopprijs van Afl. 127.650. Aan de in het vonnis neergelegde veroordelingen was nog geen uitvoering gegeven, onder meer omdat (i) nog geen sprake is van “weigeren om medewerking te verlenen” voor wie de onzijdige persoon zou kunnen optreden, (ii) een aantal van de bekende gerechtigden onvindbaar zijn en (iii) een groot deel van de deelgerechtigden de benodigde documenten nog niet aan de notaris heeft verschaft. Eiser vordert bij vonnis in kort geding uitvoerbaar bij voorraad om (1) aan hem machtiging te verlenen tot het te gelde maken van de nalatenschap van erflaatster en ter uitvoering van het vonnis het onroerend goed te verkopen en te leveren aan het kopers voor de (ver)koopprijs van Afl. 127.650, en (2) om de verkoopopbrengst te verdelen tussen de deelgenoten conform hun respectieve aandelen in het verkochte. Het onder 1 gevorderde wordt toegewezen. Er is geen hoger beroep ingesteld tegen het eerdergenoemde vonnis, Het vonnis is daarom onherroepelijk, en moet worden nagekomen. Gebleken is dat een aantal in Aruba wonende gedaagden niet meewerken aan de nakoming van het vonnis door niet te verschijnen bij de notaris en door geen door de notaris verzochte documenten over te leggen. Krachtens het vonnis moet het onroerend goed in eigendom worden overgedragen aan de kopers voor de koopprijs van Afl. 127.650. Dat het onroerend goed thans een waarde heeft van Afl. 500.000, zoals door een aantal van de gedaagden is gesteld, maakt dat niet anders. Uit de door eiser overgelegde stukken blijkt overigens dat die (ver)koopprijs reeds naar de derdengeldenrekening van de notaris is overgemaakt door de kopers. De blote stelling van

enkele gedaagden dat dit niet het geval is, mist daarom grondslag, en wordt gepasseerd. De notaris kan pas na overdracht van het onroerend goed en aftrek van alle kosten de nettoverkoopopbrengst verdelen onder de deelgenoten conform hun respectieve aandelen in de nalatenschap (en dus het verkochte). Omdat de notaris daarmee is belast, wordt de vordering sub (2) afgewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 22-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2025:382

Zaaknummer: AUA202501231 KG

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank beslist dat deels opeisbare vordering van kinderen niet alleen betaal- maar ook beleggingsrekening omvat; verder is de afwikkelingsbewindvoerder bevoegd omvang vorderingen vast te stellen.

Erflater had tot zijn overlijden een relatie met gedaagde en woonde met haar samen. In zijn testament heeft erflater legaten opgenomen en gedaagde voor 1/100 en zijn kinderen geboren uit een eerder huwelijk/eisers voor het overige deel tot erfgenamen benoemd. Gedaagde is tevens executeur en afwikkelingsbewindvoerder. Eisers hebben de nalatenschap zuiver aanvaard en gedaagde heeft beneficiair aanvaard. Gedaagde heeft een ruimschootsvoldoende verklaring afgelegd. Erflater heeft verder in zijn testament bepaald dat zijn nalatenschap moet worden verdeeld als ware er sprake van een wettelijke verdeling als bedoeld in artikel 4:13 BW. De geldvorderingen van eisers moeten binnen een jaar na overlijden bij notariële akte vastgesteld worden en in dat verband moet een boedelbeschrijving worden opgemaakt, waarbij de waardering van de goederen en schulden in onderling overleg plaatsvindt. De geldvorderingen zijn o.m. opeisbaar bij overlijden van gedaagde. In afwijking is bepaald dat de kinderen onmiddellijk uitgekeerd moeten krijgen dat gedeelte van de vastgestelde vordering dat uitkeerbaar is uit de banktegoeden die op naam gesteld zijn ten tijde van zijn overlijden. In geschil is de waarde van posten op de door gedaagde opgestelde boedelbeschrijving en of en zo ja welk bedrag gedaagde op grond van het testament al zou moeten uitkeren. Volgens eisers heeft erflater met de uitkeerbare banktegoeden alle liquide middelen bedoeld, dus ook het bedrag van € 1.151.355 dat op de datum van zijn overlijden op het gelddeel van zijn beleggingsrekening stond, gedaagde meent dat daarmee is bedoeld dat wat van de contanten oftewel de geldbedragen die op zijn betaalrekeningen stonden, dus in totaal een bedrag van € 596.899 resteert na aftrek van de schulden van de nalatenschap. Uit de bepalingen van het testament is volgens de rechtbank af te leiden dat erflater kennelijk wilde dat gedaagde als langstlevende partner ongestoord verder zou kunnen leven, maar dat hij ook oog had voor de financiële belangen van zijn kinderen en hun moeder/zijn ex-echtgenote en aan hen geld wilde laten toekomen. Dit laatste past bij het beeld dat gedaagde van erflater heeft geschetst. Volgens haar zorgde erflater er bij leven voor dat het zijn kinderen aan niets ontbrak en dat zijn ex-echtgenote maandelijks een aanvulling

op haar inkomen ontving en heeft hij zijn best gedaan om in zijn testament aandacht te hebben voor al deze personen die hem nabij stonden. Deze bedoeling blijkt ook uit een e-mail van de notaris, die bij eerdere testaments van erflater betrokken was, waarin de notaris heeft aangehaald dat de kinderen maandelijks een bedrag aan hun moeder moeten betalen en daarvoor volgens erflater de geldmiddelen moeten hebben en dat erflater tegen de notaris heeft gezegd dat de kinderen hun erfdeel berekend in zijn nalatenschap al deels uitgekeerd krijgen door de beschikbare banktegoeden, zeg maar liquide middelen, meteen ter hunner beschikking te stellen, als vooruitbetaling op hun erfdeel. Verder geeft de rechtbank aan dat in het testament de term banktegoeden niet is omschreven. De rechtbank volgt eisers in hun stelling dat onder iemands banktegoeden normaal gesproken wordt verstaan alle liquide tegoeden die op bankrekeningen op naam staan, dus zowel de gelden op betaalrekeningen als de gelden op spaarrekeningen en effectenrekeningen. Aanwijzingen dat erflater met banktegoeden in dit geval heeft bedoeld bedragen die direct liquide zijn en daarmee alleen de bedragen op zijn betaalrekeningen, zijn niet gebleken. Anders dan eisers stellen, moet naar het oordeel van de rechtbank het testament zo worden uitgelegd dat pas wat na aftrek van alle schulden van de nalatenschap resteert van de saldi op alle bankrekeningen van erflater wordt uitgekeerd op de vastgestelde geldvorderingen van de kinderen. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de advocaatkosten onder deze omstandigheden aan te merken als kosten die gedaagde als executeur in redelijkheid heeft kunnen maken. Gedaagde mocht juridische bijstand inschakelen. Dit was nodig voor de duiding van het testament om de nalatenschap verder te kunnen afwickelen en om zich te kunnen verweren tegen de claim van eisers. De kosten van de advocaat van gedaagde kunnen daarom ten laste van de nalatenschap worden gebracht. Gedaagde was niet vrijgesteld van de verplichting zekerheid te stellen voor de vorderingen van eisers en moest zekerheid stellen in de vorm van een hypotheekrecht op het woonhuis dat zij en erflater bewoonden. Met gedaagde stelt de rechtbank vast dat dit pas hoeft nadat de vorderingen zijn vastgesteld. Eisers vorderden verder dat de rechtbank voor recht verklaart wat de omvang van de geldvorderingen van de kinderen is. De rechtbank is van oordeel dat de geldvorderingen van de kinderen al zijn ontstaan. Deze vorderingsrechten vloeien voort uit het testament van erflater. Dat de omvang van de geldvorderingen nog niet is vastgesteld en de geldvorderingen nog niet opeisbaar zijn, doet aan het bestaan daarvan niet af. De rechtbank wijst dit af omdat de bevoegdheid om de geldvorderingen van de kinderen vast te stellen op grond van het testament exclusief toekomt aan gedaagde als afwikkelingsbewindvoerder. Aan de rechtbank komt daarom niet de bevoegdheid toe om de omvang van de geldvorderingen vast te stellen. De rechtbank kan wel een oordeel geven over drie geschilpunten met betrekking tot de voorlopige boedelbeschrijving, waarvan beide partijen hebben aangegeven dat zij een oordeel daarover wenselijk vinden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2762

Zaaknummer: C/16/593680 / BE ZA 25-26

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof beslist o.a. dat gelegateerd chalet niet vrij van hypotheek hoeft te zijn en dat niet kan worden teruggekomen op bij notaris afgelegde verklaring zuivere aanvaarding.

Appellante en geïntimeerde zijn broer en zus van elkaar en de enige kinderen van hun in 2020 overleden moeder/erflaatster. Erflaatster heeft in haar testament bepaald dat appellante de enige erfgenaam is en haar tot executeur benoemd. Appellante heeft beide benoemingen aanvaard. Erflaatster heeft aan geïntimeerde twee legaten toegekend: een chalet en een geldlegaat, dat bestaat uit de helft van het saldo van de nalatenschap (berekend op de in het testament bepaalde wijze). Geïntimeerde heeft de legaten aanvaard. Verder heeft erflaatster € 20.000 gelegateerd aan ieder kleinkind (één kind van appellante en twee van geïntimeerde) en bepaald dat deze bedragen in mindering komen op de bedragen die appellante en geïntimeerde ontvangen. Tot de nalatenschap behoort onder andere de woning waarin erflaatster woonde met appellante en de dochter van appellante. Geïntimeerde heeft bij de rechtbank gevorderd dat appellante veroordeeld wordt de beide legaten aan hem af te geven. Ten aanzien van het chalet heeft hij gevorderd dat appellante de hypotheekschuld die aan het chalet is verbonden aflost en de inschrijving van het recht van hypotheek waarmee het chalet is bezwaard laat doorhalen voordat het chalet aan hem wordt geleverd. Ook moet appellante alle eigenaars- en gebruikerslasten (waaronder de onderhoudskosten) van het chalet tot aan de levering voor haar rekening te nemen. Daarnaast stelt hij een aantal voorwaarden aan de wijze waarop het chalet wordt opgeleverd en aan hem wordt overgedragen en heeft hij gevorderd dat appellante een boete betaalt (dwangsom verbeurt) als zij dit niet op tijd doet. Ten aanzien van het geldlegaat heeft hij gevorderd dat de rechtbank het saldo van de nalatenschap op de door hem voorgestelde manier berekent, waarbij een deskundige wordt benoemd om de waarde van de woning te bepalen. Appellante heeft gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat aan het geldlegaat geen rechtsgevolgen verbonden worden, en anders dat de uitleg van het testament met zich brengt dat de waarde van het chalet in mindering komt op het geldlegaat zodat geïntimeerde en appellante uiteindelijk ieder evenveel ontvangen uit de nalatenschap. Ook heeft zij gevorderd dat geïntimeerde wordt veroordeeld de onderhouds- en eigenaarslasten van het chalet te voldoen. De rechtbank heeft zowel de vorderingen van geïntimeerde als de vorderingen van appellante voor een belangrijk

deel afgewezen. De rechtbank heeft bepaald dat geïntimeerde de inschrijving van het hypotheekrecht op het chalet moet dulden en dat appellante niet verplicht is de hypotheekschuld afgelost te hebben voordat het chalet wordt geleverd. Ook wordt appellante niet veroordeeld tot de afgifte van het chalet omdat het aan geïntimeerde lag dat dit nog niet is afgegeven (schuldeisersverzuim). Door dit schuldeisersverzuim komen de kosten van het chalet voor rekening van geïntimeerde in plaats van voor appellante. De vordering van appellante tot de betaling van die kosten wees de rechtbank af, omdat appellante die onvoldoende onderbouwd heeft. De rechtbank heeft bepaald hoe het saldo van de nalatenschap moet worden berekend zonder daarvoor een taxateur aan te wijzen die de waarde van de woning bepaalt. Voor de berekening van het geldlegaat heeft de rechtbank de uitleg van appellante gevolgd. Het saldo van de nalatenschap moet door twee gedeeld worden en op de helft van geïntimeerde moet de waarde van het chalet in mindering worden gebracht, samen met de legaten die zijn kinderen hebben ontvangen. Het bedrag dat dan resteert, is het geldlegaat dat aan geïntimeerde toekomt.

Beide partijen hebben hoger beroep ingesteld. Appellante wenst dat geïntimeerde alsnog wordt veroordeeld tot het betalen van de kosten van het chalet en verder wil zij ook nog dat geïntimeerde wordt veroordeeld om de hypotheekschuld die op het chalet rust af te lossen. Daarnaast wil zij dat het hof de hoogte van het geldlegaat zal vaststellen. Geïntimeerde beoogt dat appellante alsnog wordt veroordeeld om mee te werken aan de afgifte van het chalet onder de door hem genoemde voorwaarden en dat zij een dwangsom moet betalen als zij dit niet op tijd doet. De belangrijkste voorwaarde is dat het chalet wordt geleverd zonder dat daarop nog een hypotheekschuld rust. Daarnaast vordert hij dat het hof zal bepalen (voor recht zal verklaren) dat hij niet in schuldeisersverzuim verkeert en dat appellante alle kosten voor het chalet die zij heeft gemaakt tot aan de levering aan hem moet voldoen als haar persoonlijke schuld. Hij vordert dat het hof de omvang van het geldlegaat vaststelt op de door hem voorgestelde wijze, waarbij de waarde van het chalet buiten de berekening wordt gehouden. Ook wil hij ook nog dat het hof voor recht verklaart dat appellante de nalatenschap zuiver heeft aanvaard. Het hof laat het vonnis van de rechtbank deels in stand en beslist voor een deel anders. Het hof beslist dat appellante het chalet aan geïntimeerde moet afgeven onder de door hem genoemde voorwaarden, behalve dat geïntimeerde de hypothecaire inschrijving moet dulden. Ook beslist het hof dat geïntimeerde niet in schuldeiserverzuim verkeert, hetgeen betekent dat appellante de kosten van het chalet als persoonlijke schuld moet dragen. Het geldlegaat moet berekend worden op de manier zoals de rechtbank dat heeft beslist. Ter zake van de zuivere aanvaarding is het volgens appellante in strijd met de goede procesorde dat geïntimeerde voor het eerst in hoger beroep vordert dat voor recht wordt verklaard dat appellante de nalatenschap zuiver heeft aanvaard.

Het hof verwerpt dit verweer. Geïntimeerde heeft appellante zowel in de procedure bij de rechtbank als in die bij het hof aangesproken in persoon, in haar hoedanigheid van erfgenaam, in haar hoedanigheid van executeur en zo nodig in haar hoedanigheid van vereffenaar. Van een ongeoorloofde wijziging van partijhoedanigheid is daarom geen sprake. Bij de rechtbank heeft geïntimeerde vorderingen ingediend die gaan over de afwikkeling van de nalatenschap zodat hij in zijn hoger beroep deze eisvermeerdering mag doen omdat die ook verband houdt met de afwikkeling van de nalatenschap. In de verklaring van erfrecht en executele staat dat appellante de nalatenschap zuiver heeft aanvaard en dat dit blijkt uit een door haar ondertekende verklaring. Zuivere aanvaarding kan op twee manieren plaatsvinden. Door het afleggen van een verklaring daartoe bij de griffie van de rechtbank of door het verrichten van bepaalde daden van zuivere aanvaarding. Deze daden betreffen het aangaan van overeenkomsten strekkende tot vervreemding of bezwaring van goederen van de nalatenschap of het op andere wijze onttrekken van deze goederen aan de nalatenschap. Vast staat dat geen verklaring bij de griffie van de rechtbank is afgelegd en het ondertekenen van een verklaring van zuivere aanvaarding bij de notaris valt hier strikt genomen niet onder. Het hof is echter van oordeel dat het bij de notaris ondertekenen van een verklaring van zuivere aanvaarding (zoals in het notariaat ook gebruikelijk is) een duidelijke wilsuiting is die strekt tot zuivere aanvaarding en daarmee dus ook een zuivere aanvaarding oplevert. Een eenmaal gemaakte keuze is onherroepelijk en werkt terug tot het openvallen van de nalatenschap. Dat betekent dat appellante niet kan of kon terugkomen van haar keuze. Dat een notaris een latere verklaring heeft opgemaakt dat appellante de nalatenschap onder voorrecht van boedelbeschrijving heeft aanvaard (beneficiaire aanvaarding) en die akte van deze aanvaarding heeft laten inschrijven in het boedelregister van de rechtbank, kan de keuze die appellante al had gedaan niet meer ongedaan maken. Overigens staat niet ter discussie dat appellante in haar hoedanigheid van executeur heeft verklaard dat het saldo van de nalatenschap positief is (ruimschootsverklaring) zodat de nalatenschap niet eerst vereffend hoeft te worden en dat aansprakelijkheid van appellante persoonlijk voor de schulden van de nalatenschap dan niet aan de orde is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2986

Zaaknummer: 200.345.526

Rechters: H. Phaff, R.A. Dozy en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-gevestigd vruchtgebruik betekent niet dat OBV-vorderingen opeisbaar waren; deze zijn dan ook niet verjaard; ondanks getekende afstandsverklaring is geen afstand gedaan.

Na het overlijden van hun moeder in 1998 hebben de kinderen/geïntimeerden 1, 2 en 3 een OBV-vordering gekregen op hun vader. In 2011 heeft vader/erflater met notaris X een bespreking gevoerd over zijn testament. Ook heeft hij met de notaris gesproken over de afwikkeling van de nalatenschap van moeder/erflaatster. Naar aanleiding daarvan heeft de notaris een conceptverklaring opgesteld, die ziet op het vaststellen van de hoogte van de vorderingen die de kinderen op de erflater hebben en op de uitbetaling daarvan. Alle drie de geïntimeerden hebben in oktober 2011 schriftelijk verklaard (in een handgeschreven, ondertekende verklaring): “Hierbij verklaar ik bij gezondheid en verstand dat ik heden en in de toekomst van alle geldelijke lusten en lasten afstand doe”. De met appellante hertrouwde erflater heeft in 2023 appellante en haar dochters tot zijn erfgenamen benoemd. Appellante is tevens executeur/afwikkelingsbewindvoerder. Geïntimeerden 1 en 2 hebben in december 2023 erflater en geïntimeerde 3 gedagvaard in deze procedure. Op 28 februari 2024 hebben zij conservatoir beslag gelegd op de woning van erflater te Leeuwarden (met een ingeschreven bedrag van € 26.000). Op 24 april 2024, dus kort na aanvang van de procedure, is erflater overleden. In eerste aanleg oordeelde de rechtbank dat de kinderen elk een vordering van € 13.000 hebben op de nalatenschap van erflater en is appellante als executeur van die nalatenschap veroordeeld om de bedragen van € 13.000 te voldoen. In hoger beroep heeft appellante vier grieven (bezwaren) tegen die beslissing aangevoerd. Het hof merkt op dat het deel van de vordering van geïntimeerde 1 en 2 dat door de rechtbank is toegewezen, niet ziet op een processueel ondeelbare rechtsverhouding. De toegewezen vordering houdt echter mede in dat appellante aan geïntimeerde 3 € 13.000 dient te betalen, zodat appellante geïntimeerde 3 dan ook op goede gronden in dit hoger beroep heeft betrokken (vgl. art. 118 Rv). Kort en goed stelt appellant o.m. dat de OBV-vorderingen twaalf maanden na het overlijden van erflaatster in 1999, opeisbaar zijn geworden omdat het aan vader gelegateerde vruchtgebruik daarvan nimmer is afgegeven zodat de vorderingen door een tijdsverloop van twintig jaar zijn verjaard. Gelet op de uitlegregel van artikel 4:46 BW dient het testament van erflaatster naar het oordeel van het hof zo uitgelegd te worden dat de vorderingen van de

kinderen, in het geval dat verzuimd is een vruchtgebruik op die vorderingen te vestigen, opeisbaar worden op het moment dat het vruchtgebruik, als dat wel gevestigd zou zijn, geëindigd zou zijn. Het hof stelt vast dat als er een vruchtgebruik gevestigd was, dit vruchtgebruik in elk geval zoals ook niet ter discussie staat niet geëindigd was voor het moment dat erflater in 2019 hertrouwde met appellante. De vorderingen van de kinderen verjaren door verloop van twintig jaar na de datum waarop de vorderingen opeisbaar zijn geworden (zie art. 3:306 en 3:313 BW). Dit betekent dat de vorderingen niet verjaard zijn. Het verjaringsverweer van appellante wordt dan ook verworpen. Ten overvloede merkt het hof op dat het beroep op verjaring ook reeds afstuit op het gegeven dat dit beroep in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Geïntimeerden wijzen er terecht op dat erflater zich aanvankelijk juist uitdrukkelijk op het standpunt heeft gesteld dat de vorderingen nog steeds niet opeisbaar waren. Geïntimeerden hebben bovendien toegelicht dat erflater hen op geen enkele wijze geïnformeerd heeft over het testament van erflaatster en over de inhoud daarvan. Het doen van navraag was volgens hen vanwege de erg dominante opstelling van erflater, feitelijk in redelijkheid ook niet mogelijk. Een en ander is niet voldoende gemotiveerd weersproken. De ingenomen stellingen en het ingebrachte bewijs leiden het hof tot de slotsom dat niet kan worden aangenomen dat geïntimeerden in 2011 afstand hebben gedaan van hun vorderingen uit de ouderlijke boedelverdeling. Het hof is van oordeel dat voldoende is aangetoond dat geïntimeerden de verklaringen alleen opgesteld hebben om de aanvraag tot naturalisatie van appellante te ondersteunen en dat zij met de verklaringen niet bedoeld hebben om afstand te doen van enig recht. Erflater heeft de verklaringen ook niet in die zin mogen begrijpen. Daarbij merkt het hof op dat geïntimeerden hebben toegelicht dat erflater hen nooit over hun vorderingsrechten uit de ouderlijke boedelverdeling geïnformeerd heeft.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3096

Zaaknummer: 200.354.074/01

Rechters: A.A.J. Smelt, C. Coster en E. Leentjes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Twee kinderen verwijten moeder/erflaatster en vader wanprestatie ter zake van de verkoop van jachthaven aan een derde kind.

Een zaak met slechts zeer zijdelings een erfrechtelijk element. Eisers (twee van de kinderen van vader en moeder) stellen dat het verkopen van de jachthaven door vader (gedaagde, handelend als executeur in de nalatenschap en voor zich) en moeder aan hun broer/gedaagde 2 in strijd is met door hen gedane toezeggingen en gemaakte afspraken, die er in de kern op neerkomen dat het onroerend goed van de jachthaven in de familie zou blijven en dat alle kinderen mede-eigenaar zouden worden, waarbij gelijke behandeling het uitgangspunt was. Bovendien is de jachthaven voor een te lage prijs verkocht, in strijd met het uitgangspunt van gelijke behandeling. Ook eiser 2 heeft op de jachthaven gewerkt (tot zijn 25e levensjaar) en had grote verbondenheid met het familiebedrijf. Ook voor eiser 1 geldt dat zij grote (emotionele) verbondenheid heeft met de jachthaven, de plek waar zij is opgegroeid. De vordering jegens vader is gebaseerd op wanprestatie dan wel onrechtmatig handelen. De vordering jegens gedaagde 2 is gebaseerd op onrechtmatige daad. Gedaagde 2 heeft onrechtmatig jegens eisers gehandeld door van de door zijn ouders gepleegde wanprestatie te profiteren en deze te bevorderen. Vader en gedaagde 2 dienen de door eisers geleden schade te vergoeden, waarbij zij primair levering van de jachthaven aan alle kinderen vorderen en subsidiair schadevergoeding, nader op te maken bij staat. In reconventie vordert vader dat eisers worden veroordeeld tot vergoeding van schade geleden door het door eisers ten onrechte gelegde conservatoir beslag. De rechtbank kan uit de ingebrachte stukken niet afleiden dat vader en moeder zich ertoe hebben willen verbinden dat de eisers mede-eigenaar van de jachthaven zouden worden. Uit de stukken kan weliswaar worden afgeleid dat vader en moeder voorafgaand aan een eventuele verkoop van de jachthaven de mening van de kinderen zouden vragen, maar ook blijkt daaruit dat zij daar vervolgens op geen enkele wijze aan gebonden wilden zijn. Vader en moeder hebben uitdrukkelijk verklaard vrij te willen zijn om te beslissen of en aan wie zij de jachthaven zouden verkopen. Zij hebben dan ook expliciet geweigerd een door eisers opgestelde vervreemdingsovereenkomst te ondertekenen (waarin is vermeld dat niet tot verkoop van de jachthaven aan een van de kinderen wordt overgegaan, zonder voorafgaande schriftelijke goedkeuring van de andere kinderen).

Wel blijkt naar het oordeel van de rechtbank uit de stukken dat het uitgangspunt altijd is geweest dat de kinderen ten opzichte van elkaar niet bevoordeeld zouden worden. Dat wil zeggen, gelijke behandeling van gedaagde 2 en eisers in financiële zin. Vader heeft ter zitting desgevraagd ook bevestigd dat gelijke behandeling van de kinderen (in financiële zin) altijd de bedoeling is geweest. Ten aanzien van de stelling dat de jachthaven voor een te lage prijs aan gedaagde 2 is verkocht, in weerwil van de toezegging/afspraken de kinderen gelijk te behandelen, geeft de rechtbank vader gelegenheid te onderbouwen dat de verkoop niet tegen een te lage waarde heeft plaatsgehad. Verder geeft de rechtbank partijen in overweging om de bijstand in te roepen van een ervaren mediator.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:11839

Zaaknummer: C/09/672782 / HA ZA 24-812

Rechters: P.M. de Keuning

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Teneinde schuldeisers te kunnen voldoen wordt de kandidaat-notaris tot tijdelijke beheerder benoemd, maar zonder bevoegdheid om de nalatenschap geheel af te wikkelen.

Een kandidaat-notaris – in hoedanigheid van belanghebbende in de nalatenschap van de in 2024 overleden erflater – vraagt de kantonrechter om hem te benoemen tot tijdelijk beheerder van de nalatenschap en hem de in het verzoekschrift genoemde bevoegdheden te geven. Verzoeker stelt dat de nalatenschap van erflater nog niet door alle erfgenamen is aanvaard en dat nog niet alle erfgenamen bekend zijn. Daarom vraagt hij de maatregelen voor te schrijven die de kantonrechter nodig acht in de zin van artikel 4:191 lid 2 BW. Nu gebleken is dat er schuldeisers zijn die betaald moeten worden en dat het betalen van de schuldeisers in het belang is van het behoud van de goederen van de nalatenschap, benoemt de kantonrechter verzoeker als tijdelijk beheerder, zodat hij de schulden van de nalatenschap kan voldoen. Voor het behoud van de goederen is het niet nodig dat verzoeker alle bevoegdheden verkrijgt waarom hij heeft verzocht. De ordemaatregel is niet bedoeld om de gehele afwikkeling van de nalatenschap ter hand te kunnen nemen. De kantonrechter acht de verzochte uurtarieven redelijk en bepaalt dat verzoeker de uurtarieven van verzoeker en zijn kantoorgenoten in rekening mag brengen als beloning.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2754

Zaaknummer: 12036777 UB VERZ 25-539

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank heft testamentair bewind gedeeltelijk op zodat rechthebbende kan aantonen dat hij zelfstandig de gehele erfenis kan besturen.

De in 2019 en 2020 overleden vader en moeder van verzoeker hebben een bewind ingesteld over hetgeen hun zoon/verzoeker uit hun nalatenschap verkreeg. Verzoeker voert aan dat het voldoende aannemelijk is dat hij op een verantwoorde wijze de onder bewind staande goederen zelf zal kunnen besturen. Daartoe voert hij onder meer aan dat hij een hoogbegaafde man en doctorandus in de natuurkunde is en hij onder meer docent en zelfstandig ondernemer is geweest. Als ondernemer voerde hij zelfstandig zijn administratie en deed hij belastingaangifte. Verder voert hij een zelfstandige huishouding en heeft een stabiele financiële situatie. De rechtbank is er echter onvoldoende van overtuigd dat verzoeker geheel zelfstandig de van zijn ouders verkregen erfenis kan besturen. Redengevend hiertoe is onder meer dat hij al zeer geruime tijd geen eigen inkomen heeft maar leeft van uitsluitend de maandelijkse uitkeringen die de bewindvoerder naar hem overmaakt. Bovendien is zijn eigen onbezwaarde vermogen, waarmee zijn woning is gefinancierd, geheel terug te voeren op eerdere giften van zijn ouders. Het feit dat verzoeker zeer intelligent is en onder meer in de kascommissie van de vereniging van eigenaren zit, doet daar niet aan af. Gelet hierop begrijpt de rechtbank, met de bewindvoerder, waarom de vader en de moeder het verstandig vonden om hem de rest van zijn leven een maandelijks bedrag te laten toekomen. Wel wil de rechtbank verzoeker de kans geven om de komende jaren aan te tonen dat hij in staat is om de van zijn ouders verkregen erfenis geheel zelfstandig te besturen en hem meer autonomie geven. De rechtbank heft daarom het testamentaire bewind gedeeltelijk en wel voor een bedrag van € 100.000. Met dit bedrag kan verzoeker grotere uitgaven doen zonder eerst extra geld te hoeven vragen aan de bewindvoerder. Tegelijkertijd kan verzoeker met dit bedrag aantonen dat hij zelfstandig de gehele erfenis kan besturen door dit bedrag onder meer zelfstandig te administreren en aan de verplichtingen uit de tweetrapsmaking te voldoen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2751

Zaaknummer: C/16/604732 / BE RK 25-56

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Verkrijging betref een legaat en geen erfgenaamschap zodat
beneficiaire aanvaarding nietig wordt verklaard.***

In zijn hoedanigheid van bewindvoerder over het vermogen van X heeft de bewindvoerder ter griffie een verklaring afgelegd dat X de nalatenschap beneficiair aanvaardt. Omdat duidelijk is (geworden) dat X geen erfgenaam maar legataris is, verzoekt de bewindvoerder intrekking van de beneficiaire aanvaarding. Het uitbrengen van een keuze voor (beneficiaire) aanvaarding of verwerping is een (eenzijdige) rechtshandeling in de zin van artikel 3:32 e.v. BW, die onherroepelijk is en terugwerkende kracht heeft. Uit het overgelegde testament blijkt echter dat X geen erfgenaam is van erflater, maar een bedrag gelegateerd heeft gekregen. De akte van beneficiaire aanvaarding van de nalatenschap die de griffier op 17 februari 2026 heeft opgemaakt wordt daarom ambtshalve nietig verklaard. Daarnaast wordt de verbetering van het boedelregister gelast in die zin dat de registratie beneficiaire aanvaarding nalatenschap van 17 februari 2026 wordt doorgehaald. Het verzoek om de factuur voor de griffiekosten beneficiaire aanvaarding in te trekken wordt afgewezen. Het ligt op de weg van X, althans op de weg van haar bewindvoerder, om voordat een verklaring inzake een nalatenschap wordt uitgebracht zich ervan te vergewissen of er sprake is van een erfgenaamschap. Dat na het uitbrengen van de verklaring tot beneficiaire aanvaarding blijkt dat zij geen erfgenaam is, komt derhalve voor haar rekening en risico.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:1795

Zaaknummer: 331/2026

Rechters: L.T. de Jonge

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningkwesties.

In deze zaak is bij beschikking van september 2020 verzoekster benoemd tot vereffenaar van de nalatenschap van de in 2019 overleden erflaatster. De kantonrechter heeft bij beschikking van 15 mei 2025 het vereffenaarsloon vastgesteld voor de werkzaamheden in de nalatenschap van erflaatster. De rekening en verantwoording en uitdelingslijst hebben bij de griffie van deze rechtbank ter inzage gelegen vanaf 12 juni 2025. Bij beschikking van 22 december 2025 is het tegen de rekening en verantwoording en uitdelingslijst ingediende verzet ongegrond verklaard. Verzoekster heeft op 9 januari 2026 een verzoekschrift ingediend waarin zij vraagt om haar loon opnieuw vast te stellen. Het verzoek om het loon (opnieuw) vast te stellen is ingediend nadat de uitdelingslijst ter inzage heeft gelegen. Dat betekent dat verzoekster in beginsel niet-ontvankelijk is in haar verzoek om het loon opnieuw vast te stellen. Aangezien de Recofa-richtlijnen in artikel 6.3 onder c bepalen dat indien een uitdeling heeft plaatsgevonden, vier uren worden begroot voor de afwikkeling van de vereffening, stelt de kantonrechter bij wijze van uitzondering vier uren extra loon vast op basis van deze bepaling.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2755

Zaaknummer: 12095001 UB VERZ 26-40

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBAMS:2026:4359 waren erflater en erflaatster met elkaar gehuwd. Erflater is overleden in 2021 en heeft verzoeker/een kerkgenootschap tot executeur benoemd. Verzoeker heeft die benoeming aanvaard. In 2022 is erflaatster overleden. Zij heeft niet over haar nalatenschap beschikt zodat haar erfgenamen twee in de Verenigde Staten van Amerika wonende nichten zijn. Het kerkgenootschap/verzoeker verzoekt om in de nalatenschap van erflaatster een derde tot vereffenaar te benoemen. Verzoeker geeft aan dat de nalatenschap van erflaatster al jaren onbeheerd wordt gelaten. Erflaatster en haar eerder overleden echtgenoot waren lid van het kerkgenootschap. Het kerkgenootschap heeft opgetreden als bewindvoerder van erflaatster tijdens haar leven. Op de bankrekening van erflaatster staat een positief saldo. Het kerkgenootschap is gelet op haar betrokkenheid in het verleden en gelet op de door haar uitgevoerde werkzaamheden belanghebbende en schuldeiser van de nalatenschap van erflaatster op grond van haar werkzaamheden als executeur van de nalatenschap van erflater. Volgens de rechtbank voldoet het verzoek tot benoeming van een vereffenaar aan de wettelijke vereisten en het wordt daarom toegewezen. In dit geval doet zich de situatie voor dat de nalatenschap niet behoorlijk wordt beheerd en afgewikkeld (zie hiervoor art. 4:204 lid 1 onder a BW). Dat betekent dat de rechter moet onderzoeken of het kerkgenootschap belanghebbende is. Het kerkgenootschap heeft gesteld dat zij als executeur in de nalatenschap van erflater nog aanspraak maakt op loon en dat die aanspraak een schuld is van de nalatenschap van erflaatster. De rechtbank kan niet eenvoudig vaststellen dat het kerkgenootschap daadwerkelijk een vordering op de nalatenschap van erflaatster heeft. Omdat dit op voorhand niet volstrekt onaannemelijk is, heeft het kerkgenootschap er belang bij dat een vereffenaar wordt benoemd die de nalatenschap vereffent en daarbij nagaat of het kerkgenootschap daadwerkelijk een vordering op de nalatenschap heeft en zo ja, voor welk bedrag.

In ECLI:NL:RBNHO:2026:4896 zijn verzoeker en verweerder de twee kinderen en erfgenamen van hun 2025 overleden moeder. Verzoeker stelt dat tussen partijen geen enkel vertrouwen bestaat en dat zij niet kunnen samenwerken, als gevolg waarvan de nalatenschap van erflaatster onbeheerd en onverdeeld blijft. Verweerder voert verweer tegen de aangevoerde feiten, maar verzet zich niet tegen toewijzing. De rechtbank wijst het op artikel 4:203 lid 1

onder a BW gebaseerde verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:4359

Zaaknummer: C/13/778671 / HA RK 25-396

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesities na overlijden van de huurder

In deze zaak heeft de in 2025 overleden huurder een woning gehuurd van eiseres. Daarna heeft één van de erven de huurovereenkomst opgezegd. Gedaagde, de partner van huurder, weigert de woning te verlaten. Eiseres/verhuurster vordert dat gedaagde (en de andere gedaagden) de woning ontruimen. Die vordering wordt toegewezen. Gedaagde heeft namelijk niet voldoende aannemelijk gemaakt dat hij de huurovereenkomst mag voortzetten. Gedaagde heeft de daartoe strekkende vordering (één dag) te laat ingesteld. Dat de laatste dag waarop tijdig kon worden ingediend een feestdag was (namelijk tweede paasdag) maakt dat, anders dan gedaagde heeft betoogd, niet anders. De Algemene termijnenwet (Atw), die in beginsel in dat geval verlenging van de termijn met één dag tot de eerstvolgende werkdag voorschrijft, geldt namelijk niet voor termijnen van meer dan drie maanden zoals hier het geval is (art. 4 sub a Atw). Gedaagde heeft zijn vordering tot voortzetting van de huur dus één dag te laat ingesteld en heeft niet gesteld dat er sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding; hij wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard. Ten overvloede wijst de voorzieningenrechter erop dat ook de vereiste huisvestingsvergunning ontbreekt en niet is gesteld of gebleken dat gedaagde aan de passendheidscriteria voldoet.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:4514

Zaaknummer: 12079223 \ KK EXPL 26-75

Rechters: M.V. Ulrici

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken inzake percelen in langdurig onverdeelde Caribische nalatenschappen.

ECLI:NL:OGECAC:2026:67 betreft het verzoek op grond van artikel 3:200a e.v. van het Burgerlijk Wetboek tot toekenning van (een deel van) de langdurig onverdeeld gebleven onroerende zaak WANOTA (SAVAAN JUAN ANTONIO / JUANOTA) te Curaçao., groot ca. 85.000 m², omschreven in (rest) rooibrief 7 van 1830, ten name van Anthony Nicolaas, geboortedatum onbekend, wellicht 13 juni 1768, sterfdatum onbekend, wellicht 12 januari 1844. Het gerecht geeft eerst de relevante gedeelten uit de diverse tussenbeschikkingen weer. Vervolgens geeft het gerecht aan dat in de Rancho-zaak door het Gemeenschappelijk Hof algemene uitgangspunten zijn geformuleerd voor de aanwijzing van gebruikers in oude-boedelsaken (ECLI:NL:OGHACMB:2018:46). Die uitgangspunten gelden ook in deze zaak. In beginsel kan men slechts voor één kavel als gebruiker worden aangewezen. Dit staat in de weg aan de door een aantal verzoekers gedurende de procedure gemaakte aanspraak op een extra kavel. Het gerecht wijst een aantal van de verzoekers en belanghebbenden, gelet op de door hen gegeven onderbouwing als hiervoor opgenomen in het schema en gelet op de algemene uitgangspunten in de *Rancho*-zaak, aan als gebruiker in de zin van artikel 3:200b lid 1 en 3 BW. Ten aanzien van de overige verzoekers en belanghebbenden geldt dat hun (deels tegenstrijdige) aanspraken en de onderbouwing daarvan vooralsnog onvoldoende zijn om hen aan te merken als gebruikers. Ten aanzien van verzoeker 5 geldt daarbij dat hij kennelijk huurder is en dat uitgangspunt van artikel 3:200b lid 2 BW is dat een verhuurder als gebruiker voorgaat voor een huurder. Met de aanspraak van een van de belanghebbenden geldt dat zij zich pas na de laatste tussenbeschikking heeft gemeld en dat, mede gelet op de duur van dit geding en op de eisen van een goede procesorde, met haar (met andere belanghebbenden strijdige) aanspraak geen rekening kan worden gehouden. Zoals in de tussenbeschikkingen overwogen, kan toekenning in eigendom aan individuele gebruikers uitsluitend plaatsvinden als er een individuele meetbrief is opgemaakt en overgelegd van de kavel waarop aanspraak wordt gemaakt. Bij de tussenbeschikking van 22 april 2025 is aan degenen die dat nog niet hadden gedaan een laatste gelegenheid geboden een meetbrief over te leggen van de gewenste kavel. Daarbij is herhaald dat zonder meetbrief geen toekenning aan een specifieke gebruiker kan plaatsvinden. Gelet op de overgelegde meetbrieven, zal aan de betreffende gebruikers hun

kavel in eigendom worden toegekend als daar omschreven. Het gerecht komt ten aanzien van deze gebruikers terug van de overweging in de beschikking van 11 mei 2020 dat (geheel) Wanota aan het Land in eigendom zal worden toegekend. Zoals ook volgt uit de nadien gegeven tussenbeschikkingen, bestaat er onvoldoende zicht op dat, bij toekenning van geheel Wanota aan het Land, deze gebruikers binnen afzienbare tijd hun kavel uitgegeven zouden krijgen. Daarbij weegt ook mee dat veel verzoekers en belanghebbenden op leeftijd zijn, en dat een aantal van hen deze eindbeschikking niet meer heeft mogen meemaken. Het deel van Wanota waarop de individuele meetbrieven niet zien, wordt op de voet van artikel 3:200d BW aan het Land in eigendom toegewezen. Het Land zal, zoals bepaald in artikel 3:200e lid 2 BW en uiteengezet in *Rancho*, de zaak vervolgens moeten uitgeven in eigendom, erfpacht of huur aan de aangewezen gebruikers en aan eventuele gebruikers die zich nog bij het Land melden. Ingevolge artikel 3:200b lid 4 BW kan de rechter bepalen dat in de procedure niet-verschenen deelgenoten gedurende een bepaalde termijn aanspraak kunnen maken op een geldsom en wie daarvoor zekerheid stelt. Hiervoor bestaat in deze zaak geen aanleiding, te minder omdat een deel van Wanota beschikbaar blijft voor eventuele nagekomen gebruikers.

In ECLI:NL:OGEAM:2026:59 stelt het gerecht vast dat het, gezien het aantal deelgenoten vanaf de verwerving van het perceel en de inmiddels verstreken tijd, aannemelijk is dat een groot aantal personen formeel als deelgenoot gerechtigd is tot het perceel en dat ieders deel gering is, zeker afgezet tegen de kosten van een gewone verdeling. Erflater had zelf al tien kinderen, waarvan er een aantal inmiddels overleden zijn en op hun beurt erfgenamen hebben. De deelgenoten zijn bovendien verspreid over verschillende landen. Verder spelen nog eventuele testamenten en al dan niet tussentijds ontbonden huwelijksgemeenschappen, waardoor het opsporen van deelgenoten nog ingewikkelder wordt. Het Gerecht merkt de nalatenschap dan ook aan als een langdurig onverdeelde gemeenschap als bedoeld in artikel 3:200a BW. Verzoeker is een zoon van erflater en er is gebleken van een band met het perceel, omdat hij woningen heeft gebouwd op het perceel en er al tientallen jaren woont en ook een woning op het perceel verhuurt. Verzoeker kan worden aangemerkt als gebruiker in de zin van artikel 3:200b lid 3 BW. Toekenning aan hem is in beginsel dus mogelijk. De overige deelgenoten in de nalatenschap van erflater stemmen in met toekenning van het perceel aan verzoeker en er is niet gebleken van bezwaren van overige belanghebbenden, zoals nazaten van de zes andere juridische eigenaren van het perceel. Een plan voor ontwikkeling is niet nodig, verzoeker wenst het perceel op dezelfde wijze te blijven gebruiken als thans het geval is, zonder verdere ontwikkeling. Van bezwaren daartegen is niet gebleken. Het Gerecht constateert dat over een deel van het perceel een weg loopt die toegang verschaft tot de belendende percelen (perceelnummers) en daarna verder doorloopt de wijk in. Deze situatie lijkt al tientallen jaren te bestaan. Teneinde de rechten van derden te beschermen, bepaalt het Gerecht dat de toekenning van het perceel in eigendom aan verzoeker geschiedt onder de voorwaarde dat

verzoeker in de toekomst op eerste verzoek zal meewerken aan het vestigen van een recht van overpad (erfdienstbaarheid) ten gunste van de belendende percelen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 11-05-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2026:67

Zaaknummer: CUR201802292

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen: